

Книга пророка Йоеля і Лаодикійська Церква адвентистів сьомого дня — Номер сорок

Jeff Pippenger

2026-02-03

Число сорок

Петро символічно перебував у Кесарії Пилиповій о третій годині, на шляху до Кесарії Приморської та дев'ятої години. За Матеєм і Марком, через шість днів Петро, Яків та Іван були на Горі Преображення. Лука говорить про вісім днів — між Паніумом і Горою Преображення. Від брам аду в Кесарії Пилиповій — до смерті хресної, із зупинкою в дорозі на Горі Преображення. Три кроки від Паніуму до недільного закону. Кесарія на початку, Гора посередині і Кесарія наприкінці. Ад на початку, смерть у кінці, а посередині — Божа слава. Альфа-заколот, представлений брамами аду, і омега-заколот, представлений смертю Сина Божого.

Кесарія Пилипа — підвалина, бо саме там Христос вказав на Склею, на якій Він збудує Свою Церкву. Гора Преображення — другий щабель, де храм довершено й покладено замковий камінь. Потому настав третій щабель — суд на хресті.

І сказав їм: істинно кажу вам, що деякі з тих, які тут стоять, не скуштують смерті, доки не побачать Царства Божого, що прийде в силі. І по шести днях Ісус узяв із собою Петра, Якова та Івана й вивів їх на високу гору осібно, наодинці; і преобразився перед ними. І шати його стали сяючими, надзвичайно білими, як сніг; так, що жоден білильник на землі не може так їх вибілити. І явилися їм Ілля з Мойсеєм; і вони розмовляли з Ісусом.

І Петро, відповівши, промовив до Ісуса: Учителю, добре нам тут бути; і зробимо три намети: один Тобі, один Мойсеєві й один Іллі.

Бо він не знав, що сказати; бо вони вельми перелякалися. І з'явилася хмара, що їх осінила; і з хмари пролунав голос: Це Син Мій улюблений; Його слухайте. І раптом, озирнувшись довкола, вони вже нікого не бачили, окрім Ісуса одного з ними. І коли вони сходили з гори, Він наказав їм, щоб нікому не розповідали про те, що бачили, доки Син Людський не воскресне з мертвих. І вони тримали те слово при собі, обмірковуючи між собою, що означає воскреснути з мертвих. Марка 9:1–10.

На горі Петро пропонує спорудити скинію для Мойсея, Христа та Іллі.

Мойсей перейшов через смерть, але Михаїл зійшов і дарував йому життя, перш ніж його тіло узріло тління. Сатана намагався втримати тіло, привласнюючи його собі; але Михаїл воскресив Мойсея й узяв його на небо. Сатана люто виступав проти Бога, оголошуючи Його несправедливим за те, що дозволив відібрати в нього здобич; але Христос не докоряв Своему супротивникові, хоча саме через його спокусу впав слуга Божий. Він покійно віддав його на суд Своему Отцеві, промовивши: «Нехай Господь докорить тобі».

Ісус сказав Своїм учням, що деякі з тих, що стояли з Ним, не скуштують смерті, доки не побачать, як Царство Боже прийде з силою. На Преображенні ця обітниця була виконана. Там обличчя Ісуса змінилося і засяло, мов сонце. Його одяг був білий і блискучий. Мойсей був присутній, щоб представляти тих, хто буде воскресений із мертвих при другому явленні Ісуса. А Ілля, який був перенесений, не побачивши смерті, представляв тих, хто буде перемінений у безсмертя при другому пришестві Христа і буде перенесений на небо, не зазнавши смерті. Учні з подивом і страхом споглядали преславну велич Ісуса і хмару, що їх осінила, і чули голос Бога у грізній величі, який промовляв: «Це Син Мій улюблений; Його слухайте». Ранні твори, 164.

Гора Преображення окреслює три скинії: скинію Мойсея на початку стародавнього Ізраїлю, скинію Христа, представлену Його Втіленням, і скинію — сто сорок чотири тисячі, представлені пророком Іллею. Сто сорок чотири тисячі — це ті, що не скуштують смерті, аж доки не побачать Друге Пришестя Христа. Гора вказує на момент, коли печатка накладається на сто сорок чотири тисячі.

Скинія ста сорока чотирьох тисяч зводиться в антипрообразному Святі Кущів. Гора виявляє тих, що не скуштують смерті, і представляє трьох свідків того, що, коли вони бачать славу Божу на горі, це є антипрообразне Свято Кущів.

Вони піднімаються як скинія Іллі, що почала зводитися у 2023 році, коли і Мойсей, і Ілля воскресли. Спершу була закладена підвалина — це єдина підвалина, яку можна закласти, — а цією підвалиною є Христос, наріжний і основоположний камінь. Потім кладеться завершальний камінь, який означає запечатання ста сорока чотирьох тисяч, як це було явлено на Горі Преображення. На цій Горі Петро, Яків та Іван представляють тих, хто насправді не скуштують смерті. Петро згодом записав, що царство священників — це ті, хто скуштували, що Господь благий, і які були духовним домом. Вони скуштували життя, тож не скуштують смерті.

Якщо тільки ви скуштували, що Господь благий. Приступаючи до Нього, як до каменя живого, людьми, щоправда, відкиненого, але Богом вибраного й дорогоцінного, і самі, як живе каміння, збудовуєтеся в дім духовний, у святе священство, щоб приносити духовні жертви, приємні Богові через Ісуса Христа. Тому й у Писанні сказано: Ось, кладу на Сіоні камінь наріжний, вибраний, дорогоцінний; і хто вірує в Нього, не буде посоромлений. 1 Петра 2:3–6.

Слово, перекладене як «confounded», означає «соромитися». Останок представлений Петром, а їхню радість протиставлено тим, хто відкинув звістку пізнього дощу. Ключем, що стосується ста сорока чотирьох тисяч (бо Петрові були дані «ключі» Царства), є «головний наріжний камінь», покладений у Сіоні. Той камінь дивний в очах праведних, а для п'яниць Єфрема — камінь спотикання.

Камінь, що відкинули будівничі, став головним наріжним каменем. Це вчинив Господь; воно дивне в очах наших. Псалми 118:22, 23.

Ісус прокоментував ці вірші на завершення притчі про виноградник.

Ісус каже їм: Чи ніколи не читали ви в Писаннях: «Камінь, який відкинули будівничі, той став головою кута; від Господа це сталося, і дивне воно в очах наших»? Тому кажу вам: Царство Боже буде відняте від вас і дане народові, що приносить плоди його. І кожний, хто впаде на цей камінь, розіб'ється; а на кого він упаде, того розтре на порошок. І коли первосвященики та фарисеї почули Його притчі, зрозуміли, що Він про них говорить. Але, шукаючи схопити Його, вони боялися натовпу, бо народ уважав Його за пророка. Матвія 21:42–46.

Хто приймає основоположне послання, той буде скрушений, бо Скеля — Христос, а діло Євангелія — упокорити людину до праху.

Що таке виправдання вірою? Це Боже діло — повергнути людську славу в порошок і зробити за людину те, чого не в її силі зробити самій. Коли люди бачать власну нікчемність, вони готові бути зодягнутими в праведність Христа. Коли вони починають прославляти й звеличувати Бога увесь день, тоді, споглядаючи, вони переминюються в той самий образ. Що таке відродження? Це відкриття людині її власної справжньої природи, а саме, що в самій собі вона нікчемна. Рукописні публікації, том 20, 117.

Хто відкидає камінь наріжний, той зазнає погібелі, як це сталося зі стародавнім Ізраїлем — у виконання того застосування притчі про виноградник, яке дав Ісус. Юдеї відкинули Христа; вони також відкинули Мойсея, бо якби вірили Мойсєєві, то повірили б і Христові. Вони відкинули Божий Закон, навчаючи за вчення заповідей людських. Христос, Мойсей і Закон — усі вони є символами підвалин, а Христос є єдиною підвалиною, яку можна закласти; однак Христос як підвалина представлений багатьма символами. Мойсей і Закон — обидва є ілюстраціями цього факту. Христос — єдина підвалина, але це лише означає, що інші підвалини в Його пророчому Слові є просто символами певного аспекту Його характеру.

Бо ніхто не може покласти іншої основи, крім тієї, що вже покладена, — це Ісус Христос. 1 Коринтян 3:11.

Ісус є Словом, і тому приписи, що містяться в Його Слові, відображають Самого Його. Тому Сестра Вайт засвідчує, що Десять Заповідей є відбитком характеру Христа. Він є Перший і Останній, і коли Його зображують у такий спосіб, це вказує, що Христос завжди ілюструє кінець чогось його початком. Як Слово, Він також є «Істиною», а істина — це пророчий каркас. Він є Лев із племені Юдиного, коли запечатує й розпечатує Своє Слово. Він також є наріжним каменем, що стає коронним каменем. Наріжний камінь — це просто ілюстрація Його як підвалини, або як першої літери єврейського слова «істина». Коронний камінь є вінцем праці над храмом, і, коли він узгоджений із каркасом істини, коронний камінь у двадцять два рази потужніший за наріжний камінь. Дивовижним в очах тих, хто скуштував, що Господь добрий, є те, як принципи каркасу істини, узгоджені з наріжним і коронним каменем, вказують на один із пророчих ключів, даних Петрові.

Альфа — перша літера — це одиниця, а омега — остання літера — це двадцять два. Дорогоцінні камені Міллера сяють, як сонце, але коли чоловік із щіткою для сміття зібрав ті

камені, вони стали в десять разів яскравішими. Визнання того, що кінець пророчої лінії є тим самим, але потужнішим, ніж початок пророчих ліній, є «дивовижним». Це складова характеру Христа; це один із ключів, даних Петрові, щоб зв'язати сто сорок чотири тисячі.

«Духовний дім» Петра є скринєю зі сну Вільяма Міллера, а також скарбницею Малахії для десятин і приношень. Коли вікна небесні відчиняються, одну групу виганяють із покою, а іншу групу викидають до скрині й наділяють білими лляними одностроями Божої Тріумфуючої Церкви.

Урочисто й прилюдно народ Юди зобов'язався коритися закону Божому. Але коли вплив Ездри та Неємії було на деякий час усунено, знайшлося багато таких, що відступили від Господа. Неємія повернувся до Персії. Під час його відсутності в Єрусалимі закралася лиха, що загрожували розлити народ. Ідолопоклонники не лише утвердилися в місті, але й своєю присутністю осквернили самі двори храму. Через міжшлюбні зв'язки було зав'язано дружбу між первосвященником Еліяшивом і Товією, аммонітянином, запеклим ворогом Ізраїля. Унаслідок цього нечестивого союзу Еліяшив дозволив Товії зайняти кімнату при храмі, яка досі слугувала коморою для десятин і приношень народу.

Через жорстокість і підступність аммонітян і моавітян щодо Ізраїля Бог через Мойсея проголосив, що їх слід назавжди не допускати до громади Його народу. Див. Повторення Закону 23:3-6. Всупереч цьому слову первосвященик викинув із кімнати Божого дому приношення, що там зберігалися, щоб звільнити місце для цього представника забороненого народу. Неможливо було виявити більшої зневаги до Бога, ніж виявити таку милість цьому ворогові Бога та Його істини.

Повернувшись із Персії, Неємія дізнався про зухвале осквернення і негайно вжив заходів, щоб вигнати зайду. 'Мене це глибоко засмутило,' — заявляє він; 'тому я повикидав усе домове начиння Товії з комори. Потім я наказав, і вони очистили комори; і туди я знову приніс посудини дому Божого, разом із хлібною жертвою та ладаном.'

Не лише храм було осквернено, а й приношення використовували не за призначенням. Це знеохочувало народ до виявів щедрості. Вони втратили свою ревність і палкість і неохоче сплачували десятини. Скарбниці дому Господнього були недостатньо наповнені; багато співців та інших, залучених до храмового служіння, не отримуючи належного утримання, полишили Божу справу, щоб працювати деінде.

Неємія взявся до праці, щоб виправити ці зловживання. Він зібрав тих, хто полишив службу при домі Господньому, 'і поставив їх на місця їхні.' Це вселило в народ упевненість, і весь Юда приніс 'десятину збіжжя, і молодого вина, і олії.' Чоловіків, що 'були визнані вірними', було поставлено 'скарбниками над скарбницями', 'і їхнім обов'язком було роздавати братам своїм.' Пророки і царі, 669, 670.

Коли Неємія «вигнав Товію», він став прообразом Христа, який вигнав міннялів з того самого храму. Йшлося не просто про храм, а про саму кімнату в храмі, де зберігалися десятини. Коли Еліяким філадельфійський замінив Шевну лаодикійського, Шевна був тим

скарбником, якого кинули в далеке поле.

Так говорить Господь Бог Саваот: Іди, попрямуй до цього скарбника, до Шевни, що над домом, і скажи: Що ти маєш тут? і кого ти маєш тут, що висік собі тут гробницю, мов той, хто висікає собі гробницю на висоті й видовбує собі оселю в скелі? Ось, Господь віднесе тебе у велику неволю, і певно накриє тебе. Він неодмінно люто оберне й пожбурить тебе, мов кулю, в широку землю: там ти помреш, і там колісниці твоєї слави стануть ганьбою дому твого пана. І вижену тебе з твоєї посади, і з твого становища він тебе скине.

І станеться того дня, що Я покличу свого слугу Еліякіма, сина Хілкії; і зодягну його у твою одягу, і підпережу його твоїм поясом, і владу твою віддам у його руку; і він буде за батька мешканцям Єрусалима та домові Юди. І ключ дому Давидового покладу на його плече: він відчинить, і ніхто не зачинить; і зачинить, і ніхто не відчинить.

І утверджу його як цвях на надійному місці, і він буде славним престолом для дому свого батька. І повісять на ньому всю славу дому його батька — потомство й відгалуження, усі посудини малої міри, від чаш аж до всіх глеків. Того дня, говорить Господь Саваот, цвях, утверджений на надійному місці, буде вийнятий, і буде зрізаний, і впаде; а тягар, що був на ньому, буде відсічений, бо Господь це сказав. Ісаїя 22:15–22.

Того дня, коли Шевну, нерозумного лаодикійця, буде вигнано, Еліякімові доручається управління Церквою торжествуючою. Коли Христос очищає храм ста сорока чотирьох тисяч від сміття, що вкрило дорогоцінні камені, Він вказує, що "покриє" тих, кого представляє Шевна. Перш ніж були відчинені вікна небесні, дорогоцінні камені були вкриті сміттям, і коли сміття буде викинуте, тоді воно покривається соромом. Сон Вільяма Міллера вказує на запечатання ста сорока чотирьох тисяч.

Скринька — це скарбниця Малахії, духовний дім Петра і намет Іллі, який Петро бажав збудувати. Чоловік із щіткою для бруду ілюструє запечатання ста сорока чотирьох тисяч, коли Він вкидає дорогоцінні камені до скриньки. Малахія визначає випробування, яке доводить, що Божий народ справді повернувся до Нього.

Тоді ті, що боялися Господа, часто розмовляли між собою; і Господь прислухався та почув, і була записана перед Ним книга пам'яті для тих, хто боялися Господа й думали про Його Ім'я. І вони стануть Моїми, говорить Господь Саваот, у той день, коли Я зберу Мої дорогоцінності; і пощаджу їх, як чоловік пощаджає свого сина, що служить йому. Тоді ви знову розрізните між праведним і нечестивим, між тим, хто служить Богові, і тим, хто не служить Йому. Малахії 3:16-18.

«Повернення» є ключовим словом у цьому уривку, бо Бог закликає Свій народ повернутися до Нього, але Він також закликає їх випробувати Його, повертаючи десятини та приношення, і є також час, коли праведні «повернуться» і, чинячи так, вони «розрізнять» між мудрими та нерозумними. Ті, що боялися Господа і роздумували про Його Ім'я, — це ті, хто мають бути стягом ста сорока чотирьох тисяч.

Страх Господній — перше випробування, тож коли у шістнадцятому вірші сказано: «тоді ті, що боялися Господа», «тоді» відсилає назад до пророчого нарративу.

Зухвалі були ваші слова проти Мене, — говорить Господь. А ви кажете: «Що ми наговорили проти Тебе?» Ви сказали: «Марно служити Богові; і яка користь, що ми додержували Його уставу, і що ми ходили у скорботі перед Господом Саваотом?» А тепер ми називаємо гордих щасливими; так, ті, що чинять беззаконня, процвітають; так, і ті, що випробовують Бога, навіть визволяються. Малахії 3:13–15.

Малахія каже: «а тепер ми називаємо гордих щасливими». П'яниці Єфрема названі «вінцем гордості», і вони були щасливі, коли думали, що Мойсей та Ілля, два пророки, які їх мучили, померли. Вони були такі щасливі, що посилали одне одному дари.

І їхні мертві тіла лежатимуть на вулиці великого міста, яке духовно зветься Содом і Єгипет, де також був розп'ятий наш Господь. І люди з народів, племен, мов і націй бачитимуть їхні мертві тіла три з половиною дні і не дозволять поховати їхні мертві тіла в могилах. І ті, що живуть на землі, радітимуть над ними, веселитимуться і надсилатимуть одне одному дари, бо ці два пророки мучили тих, що живуть на землі. Об'явлення 11:8–10.

Горді щасливі від 18 липня 2020 року й аж до 2023-го. 18 липня 2020 року послання було «зухвалим» супроти «Господа». 18 липня 2020 року ми не усвідомили, якими страшними були наші слова проти Бога та Його Слова. Розчаровані, ми ввійшли в час зволікання, як це виражено в наріканні: «Марно служити Богові; і яка користь, що ми дотримувалися Його постанови й ходили сумно перед Господом Саваофом?» Це паралельно плачу Єремії, де він ілюструє перше розчарування.

Я не сидів у зборі глузівників, ані тішився; я сидів на самоті через Твою руку, бо Ти наповнив мене обуренням. Чому біль мій вічний, і рана моя невиліковна, що не хоче загоїтися? Чи будеш Ти зовсім для мене як лжець і як води, що висихають? Єремії 15:17, 18.

Наші слова були зухвалі щодо пророцтва на 18 липня 2020 року, і ми тоді не знали, як тяжко ми повстали. Під час розчарування йшов час зволікання, тоді як один клас перебував у скорботі, а інший радів. У тому контексті Малахія говорить:

Тоді ті, що боялися Господа, часто розмовляли між собою; і Господь прислухався та почув, і перед Ним була написана книга пам'яті для тих, що боялися Господа й роздумували про Його Ім'я. І вони будуть Моїми, — говорить Господь Саваот, — у той день, коли Я збиратиму Мої коштовності; і Я пощаджу їх, як чоловік щадить свого сина, який служить йому.

Тоді ви повернетесь і розрізните між праведним і нечестивим, між тим, хто служить Богові, і тим, хто Йому не служить. Малахії 3:16-18.

У 2024 році прийшло основоположне випробування, представлене як страх Господній. У тому випробуванні виявилися два класи, і група, що складалася з цих двох класів, упродовж

трьох із половиною днів часто спілкувалася між собою на регулярних зустрічах у Zoom. Господь слухав їхні обговорення. Клас, що боявся Господа, роздумував про Його Ім'я: Палмоні, Лев з племені Юдиного, Альфа й Омега, Істина, Слово, Дивний Знавець мов, Наріжний і Замковий Камінь, Агнець, Небесний Первосвященник, Храм, Скеля. Ті, хто внесені до тієї книги, мають бути коштовностями на вінці, що являє знамено Царства Слави. Коли Він складе ті коштовності, тоді вони повернуться й розрізнять між праведним і нечестивим. Коли Він вкидає коштовності до скриньки, тоді розрізняється, хто нерозумний, а хто мудрий.

Малахія записує:

Поверніться до Мене, і Я повернуся до вас,

Але ви сказали: «У чому нам вертатися?»

Принесіть усі десятини до дому скарбниці, щоб пожива була в Моєму домі, і випробуйте Мене нині в цьому, говорить Господь Саваот: чи не відчиню Я вам небесні вікна й не виллю на вас благословення аж надмір, так що не стане місця, щоб його вмістити.

Скарбниця — це шкатулка, а десятини — це мудрі діви. Скарбниця — це Боже Слово, поміщене в нову структуру істини. Коштовності, що вкидаються в ту шкатулку, — це істини, пов'язані з вісткою Опівнічного Кличу. Десятини зберігалися в окремій кімнаті в храмі, як це засвідчено в очищенні Неємії. Шкатулка і скарбниця, або духовний дім Петра, репрезентують Божий храм, а коштовності репрезентують людські храми, що поєднані з Божеством у таємному місці Всевишнього. Людських вісників не можна відокремити від Божественної вістки. Коштовності є водночас Божими вісниками, і вони також є вісткою, яку проголошують. Натхнення часто ототожнює вістку та вісника разом.

«Бог покликав Свою Церкву в наші дні, як колись покликав давній Ізраїль, бути світлом на землі. Могутнім різцем істини — вістями першого, другого та третього ангелів — Він відділив їх від церков і від світу, щоб привести їх у святую близькість до Себе. Він зробив їх зберігачами Свого закону і довірив їм великі істини пророцтва для цього часу. Подібно до священних одкровенень, довірених давньому Ізраїлю, це — священне доручення, яке слід передати світові. Три ангели з Об'явлення 14 представляють людей, які приймають світло Божих вістей і вирушають як Його посланці, щоб проголосити пересторогу по всій землі. Христос проголошує Своїм послідовникам: «Ви — світло світу». Кожній душі, що приймає Ісуса, хрест Голгофи промовляє: «Поглянь на цінність душі: „Ідіть по всьому світові й проповідуйте Євангеліє кожному творінню“». Нічому не можна дозволити перешкоджати цій праці. Це найважливіша праця для цього часу; вона має бути далекосяжною, як вічність. Любов, яку Ісус виявив до душ людей у жертві, яку Він приніс за їхнє викуплення, спонукатиме всіх Його послідовників». Свідчення, том 5, 455.

У наступній статті ми розпочнемо зводити воедино ці поняття.

Протягом останніх п'ятдесяти років мого життя мені були даровані дорогоцінні нагоди здобути досвід. Мені випало мати досвід у зв'язку з першою, другою і третьою ангельськими вістями. Ангели представлені як ті, що летять посеред неба, проголошуючи світові попереджувальну вістку і маючи безпосередній стосунок до людей, які живуть в останні дні історії цієї землі. Ніхто не чує голосу цих ангелів, бо вони є символом, що репрезентує Божий народ, який працює в гармонії з небесним всесвітом. Чоловіки й жінки, просвітлені Духом Божим і освячені через істину, проголошують три вісті у належному порядку.

Я відіграла свою роль у цьому урочистому ділі. Майже весь мій християнський досвід тісно переплетений із ним. Серед нині живих є ті, хто має досвід, подібний до мого. Вони розпізнали істину, що розкривається для цього часу; вони тримали крок із Великим Провідником, Начальником Господнього війська.

У проголошенні цих звісток сповнилася кожна деталь пророцтва. Ті, кому випала честь брати участь у проголошенні цих звісток, здобули досвід, що має для них найвищу цінність; а нині, коли ми перебуваємо серед небезпек цих останніх днів, коли звідусіль лунатимуть голоси: «Ось Христос», «Ось істина»; тоді як зусилля багатьох спрямовані на похитнення підвалин нашої віри, яка вивела нас із церков і зі світу, щоб ми стояли як особливий народ у світі, подібно до Івана, наше свідчення буде проголошене:

'Те, що було від початку, що ми чули, що бачили своїми очима, на що ми вдивлялися, і до чого наші руки доторкалися, про Слово життя;... те, що ми бачили й чули, те звіщаємо вам, щоб і ви мали спільність із нами.'

Я свідчу про те, що бачив, про те, що чув, і про те, до чого доторкалися мої руки, — про Слово життя. І знаю, що це свідчення — від Отця і Сина. Ми бачили й свідчимо, що сила Святого Духа супроводжувала виклад істини, застерігаючи пером і голосом та подаючи звістки у їхньому порядку. Заперечити це діло означало б заперечити Святого Духа і поставило б нас у число тих, що відступили від віри, прислухаючись до звабливих духів.

Ворог уживе всіх заходів, аби викоринити довіру віруючих до стовпів нашої віри, викладених у вістях минулого, що поставили нас на піднесену платформу вічної істини і утвердили цю справу та надали їй характеру. Господь, Бог Ізраїлю, вивів Свій народ, відкриваючи йому істину небесного походження. Його голос було чути, і досі чути, як Він каже: Ідіть уперед від сили до сили, від благодаті до благодаті, від слави до слави. Справа зміцнюється й розширюється, бо Господь, Бог Ізраїлю, є обороною Свого народу.

Ті, хто тримаються істини лише теоретично, так би мовити, кінчиками пальців, хто не внесли її принципів у внутрішнє святилище душі, але залишили життєво важливу істину у зовнішньому подвір'ї, не побачать нічого святого в минулій історії цього народу, яка зробила їх тими, ким вони є, і утвердила їх як ширих, рішучих місіонерських працівників у світі.

Істина для цього часу — дорогоцінна, але ті, чий серця не були сокрушені через падіння на Сkelю — Христа Ісуса, не побачать і не зрозуміють, що є істина. Вони приймуть те, що догоджає їхнім уявленням, і почнуть споруджувати іншу підвалину, ніж та, що покладена. Вони леститимуть своїй марнославності та високій думці про себе, гадаючи, що здатні усунути стовпи нашої віри й замінити їх стовпами, які самі вигадали.

«Це триватиме, доки існуватиме час. Кожен, хто є ретельним дослідником Біблії, побачить і зрозуміє урочисте становище тих, хто живе в завершальних сценах історії цієї землі. Вони відчують власну неспроможність і слабкість і зроблять своїм першим обов'язком мати не лише вигляд благочестя, але й живий зв'язок із Богом. Вони не зважаться спочити, доки не відобразиться в них Христос, надія слави. Власне «я» помре; гордість буде вигнана з душі, і вони матимуть кротість і лагідність Христа». Листки із записника, 60, 61.